

נולדה ב- 13.8.1945

נפטרה ב - 22.4.2018

בת לעזרא ופולה ראובני

הייתה נשואה ליונתן פלד

אם לנחשון עירית הדס ומתן

כתב יונתן

חגית : הספקנו לטייל בארץ ובעולם, ראינו את נכדינו גדלים וילדנו מתבגרים, ובנינו בית חדש שמן

ההתחלה אהבת אותו וטביעות ידיך נראות בכל פינה שלו ובגינה היפה המקיפה אותו. את הספקת לגור בו שבעה וחצי חודשים, אמרת לי שלבנות בית חדש זה כמו ירח דבש שני.

אנחנו ביחד כבר יותר מחמישים ושלוש שנים. סיום י"ב, צבא, חתונה, ילדים ראשונים - נחשון ועירית - את יוצאת ללימודים, לא לפני שהיית סדרנית עבודה בקיבוץ של סוף שנות השישים. אחרי הלימודים מחנכת בכיתות יסוד בחברת הילדים שלנו. אחרי מספר שנים את עוברת לחנך בתיכון, במוסד החינוכי גלבוע, ואחר כך עוד מספר שנים הפכת להיות היועצת החינוכית שלו. ובתקופה זו נולדו הדס ומתן שלנו, ואת עם כל עיסוקיך מתפקדת כאימא במשרה מלאה

את יוצאת לעבוד במחלקת החינוך של הקיבוץ הארצי, ובמשך כשלוש שנים נוסעת בכל הארץ בפורד "פיאסטה" הקטנה, עם הילוכים. בתום שלוש השנים את מצטרפת לבית הספר "עמק יפה" כיועצת חינוכית, ושם עובדת עד ליציאתך לגמלאות, אבל ממשיכה לעסוק במקצועך הן כמאבחנת והן בלימוד פרטני של ילדים עם קשיים. והיית טובה מאד בעבודתך זאת - אני זוכר מכתבים שקיבלת אחרי שנים מהורים: "הבן שלי סיים בהצטיינות אוניברסיטה", "הבן שלי נהיה טייס". ובמשפחה הילדים גדלו, כל אחד בחר את דרכו, נולדו הנכדים האהובים שלנו ואת היית הציר המרכזי של משפחתנו - "המנהלת" קראנו לך. והנה הגיעו ארבע השנים האחרונות ואת המשכת לעשות בידיך בשזיפים פסיפסים, שיפוץ רהיטים, מנדלות ועוד, והן בכתיבה, בלימודי בודהיזם, הקמת חוג ללמידה כאן בבית, נאבקת באומץ בלתי רגיל ובעיניים פקוחות במחלה והמשכת בחיים. כאן אני רוצה להודות לחברות ולחברים, לשכנות והשכנים שעזרו ותמכו והתעניינו. למערכת הבריאות שלנו, עם העובדות המסורות, שמאוד עזרו לנו, בעיקר בתקופה האחרונה. למיכל ועדי מ"צבר" שתמכו ועזרו בכל השנה האחרונה, ולבסוף או אולי בראשונה לדוקטור בן דוד ולמחלקת הנשים עם אורלי וחברותיה, אשר היו לנו בית שני ולהם אנו וחבים חלק גדול מארבע השנים שחגית הייתה איתנו

ולסיום, חגית כתבה קטעים שונים בתקופת המחלה. אקרא קטע אחד קצר:

חבל כרוך 18.12.16

פוסעת בשבילי חייה,

חבל כרוך לצווארה.

פוסעת בשבילי שדותיה,

נושמת מלוא ריאות.

שואפת אל נפשה,

פוערת מלוא חושיה לקלוט, ללפות, להיאחז ביופי הבריאה.

בחושך הסמיך אוספת כפיות של אור, מפני אימת הרגע הבלתי ידוע, בו יישמט הדום רגליה.

חבל כרוך לצווארה, וההדום נשמט.

ואת אהובתי היקרה היפה החכמה והטובה היי שלום, להתראות.

יונתן

כתבה עדה

איך אוכל להיפרד ממך אחותי-חמדתי?

מילאת את עולמי באהבת אחיות בלתי נדלית. חגית הופיעה בקן המשפחתי הקטן כתינוקת זעירה עם ציצית שיער שחור, קטנטונת עדינונת. עולם הילדות שלי נפתח אליה ברגשות מעורבים של קנאה ואהבה. בזכות אותן תכונות מופלאות, שאפיינו אותה בבגרותה, ביססה את מקומה במארג המשפחתי של אבא, אימא, אחות ואח"כ שני אחים.

הזיכרונות שמציפים אותי מקשים על הכתיבה. איך אפשר בכמה מילים לסכם תקופת חיים כל כך מלאה באהבה, משפחה, חברות ועשייה. הייתה לנו ילדות מאושרת במשפחה חמה, הורים שקיבלו אותנו כמו שאנו. שני העולמות - המשפחה והקיבוץ - עיצבו את דמותנו. היו לנו שעות של יחד. משחקים של שתינו, ריבים קטנים שאפיינו את קנאתי באחותי הקטנה. אבל יותר מכל אהבה גדולה, רצון וצורך לחבק ולהגן עליך.

פעם עברתי ליד הפעוטון שלך וראיתי שמרביצים לך! עברתי את הגדר, הרמתי אותך חיבקתי ונישקתי עד שנרגעת. כבר אז בילדות ידעת לבטל את הנאתי מלהציק לך בכך שהתעלמת ממני. כמה חוכמה והבנה היו כבר אז אצל הילדה הקטנה. עברתי לתיכון, רחקתי מעט מבית ההורים והקשר בינינו התהדק. נעלמה הקנאה, הפכנו לחברות! ראיתך גדלה, בפגישותינו גדלה האהבה, גדלה ההבנה. הקמנו משפחות, נולדו הילדים, שיתפנו שיח בגידולם. הפכת האחות המובילה ואני אט, אט, צעדתי בעקבותייך. כשבאתי לבקר אהבתי לשהות במשפחתכם, לספוג את ההרמוניה המופלאה ששררה ביניכם. ביתכם היה ביתי! ניהלנו שיחות נפש, חלקנו קשיים, ביקשנו עצה אחות מאחותה. שתיתי את חוכמתך, הערצתי את יכולת הקבלה שבך. אהבתי אותך ואת משפחתך.

היכו בי החיים ואת עמדת לעזרי בחיבוק, בהבנה, בתחושת שותפות בצער, בתמיכה ועידוד יחד עם יונתן אישך. לא חדלת מכך גם בהיותך כבר חולה ויודעת שזמנך קצוב. אז איך אוכל להיפרד ממך אחות אהובה? הרגשתי תמיד שאנחנו אחיות בדם, אבל תאומות בנשמה. נפרדנו בגוף אבל נשמתיך תהיה שזורה בנשמתי עד יומי האחרון. אוהבת ומתגעגעת! עדה

כתבה מיכל ולדן

זיכרון לחגית האחת והיחידה

חגית נולדה ב-13 באוגוסט 1945 לפולה ולעזרא ראובני, אחות לעדה, אבנר ורן. גדלה והתחנכה בבית אלפא במסגרות החינוכיות השונות, בקבוצת "שיבולים" ובתיכון בקבוצת "עופר". הייתה תלמידה חכמה, דומיננטית ומובילת דרך בתחומים שונים, בעלת חשיבה לא שגרתית ופורצת דרך. הייתה הראשונה למחאת השינה המשותפת של בנים ובנות ביחד, לא התחברה לרעיון השיחות על סמלי הבוגרים, והחדירה לעומק נפשם של הנערים.

הייתה מדריכה בקן השומר הצעיר בבית שאן, אהבה טבע, פרחים וטיולים, וגם ללמוד. לקחה על עצמה מטלות ברצינות ובאחריות בכל מהלך תקופת הנעורים. תלמידה מצטיינת ושקדנית, שידעה לבטא את עצמה ולעמוד על דעתה גם אם לא הייתה מקובלת. הייתה אשת שיחה ורעות.

לאחר שירותה בצבא ולאחר שכבר הקימה משפחה עם יונתן, החליטה לפנות ללימודי החינוך ולימדה במערכות החינוך בקיבוץ ובמוסד החינוכי. מאוחר יותר פנתה להתמקצע בתחומי החינוך המיוחד וביצוע הערכות ואבחונים לילדים, ומתן המלצות לצוותים ולהורים. בתחום הזה עסקה עד סיום עבודתה, הייתה מוכרת ונחשבת בבתי ספר באזור והייתה יועצת חינוכית בחלקם.

תקופה מסוימת עבדה במחלקת החינוך בקיבוץ הארצי, מאוחר יותר פנתה להעמיק וללמוד שיטות טיפוליות נוספות של גוף ונפש, ועבדה עם ילדים באופן פרטני ובקבוצות. נחשבה לבעלת ידע ורבת סמכא, ורבים ביקשו את עזרתה ויעוצה. פיתחה את אהבתה לספרות וידעה לשתף בה גם אנשים נוספים. הייתה שותפה בוועדות ובתחומים שונים הנוגעים בחינוך, ובכלל באנשים, ותמיד נדרשה לדעתה, כשחלתה ונזקקה לתחומי יצירתיות נוספים.

גילתה כישרונות בתחום האומנות, למדה קדרות, ציור מנדלות, והצטרפה לסדנת "שיזפים" שבה "עפה על עצמה" – ציירה, שיפצה, צבעה, בנתה, תיקנה והייתה מלאת רעיונות ויצירתית. ניתן לראות את טביעת אצבעותיה הטובות בעבודותיה בחימר, ברהיטים המשופצים, במוביילים ועוד - עבודות רבות שמוצבות בכל פינה בפנינת החמד שבנתה עם יונתן וזכתה לשהות בה כ-7 חודשים. חגית, עם ניסיון חייה, נהייתה רגישה במיוחד לאדם החלש והבודד, שזקוק לעזרה ולתשומת לב, דאגה שחברי ועדת ה"חמשיבעים" של הפנסיונרים, שהייתה שותפה לה, ושדעתה הייתה חשובה ומוערכת, תמיד ידאגו לכל אדם שמתקשה להגיע למפגש או לטיול, או נזקק לעזרה בבית, ו"שלא נשכח" אף אחד.

חגית הרחיבה את תחומי התעניינותה וסקרנותה ופנתה ללימודי הבודהיזם, ולעוד תחומים הקשורים בנפש האדם ולשיטות טיפוליות אלטרנטיביות. רבות ניתן לספר על פועליה וסיפור חייה ועל מלחמתה האמיצה במחלה שפקדה אותה, ושאתה יצאה למסעה האחרון עד שלא יכלה לו יותר. ליונתן, נחשון, עירית, הדס ומתן ולמשפחותיכם, הנכדים – איתמר, איתן, אביטל, אורי, עדי, ורותם; לעדה, לאבנר ורן ומשפחותיכם; לרחל'ה ושחר, איקי והילי וכל המשפחה - כולנו אתכם בכאבכם ובצערכם. נזכור את חגית - אהובה וגאה תמיד.

מיכל ולדן

כתבה עירית

מכתב לאימא

אימא יקרה, בהמשך לשיחותינו לאחרונה היו עוד כמה דברים שרציתי להגיד לך. אני יודעת שבמשך השנים היו לך רגשות מעורבים לגבי החיים בקיבוץ. בעיקר לגבי גידול ילדיך בלינה המשותפת. למרות ההתלבטויות, את ואבא הייתם מאוד מעורבים ותרמתם הרבה בתחומים שונים של חיי הקיבוץ. אני רוצה שתדעי שלי יש זכרונות ילדות נהדרים, עשירים בחוויות מעניינות וחברויות שעד היום מלוות אותי. ולמרות שכבר עזבתי לפני למעלה מ-20 שנה, עדיין בשבילי הקיבוץ הוא כמו בית, שאין כמו לחזור לנופיו ולאנשיו. זה עוד יותר התחזק מאז שחלית, ולי, שגרה כל כך רחוק, הקל לדעת שאת מוקפת פה בחברים ומכרים רבים שדואגים לך ותומכים בך. הייתה לך קריירה ארוכה ומרשימה בתחום החינוך. השקעת המון בכל תלמידיך ועזרת לעצב חיים צעירים. גם לי היה נעים להתייעץ איתך לגבי דרכי הוראה וליהנות מהניסיון העשיר שלך.

גם אחרי שיצאת לפנסיה המשכת ללמוד, ליצור, ולהעשיר את עצמך בתחומים שונים. הקשרים המשפחתיים היו מאוד חשובים לך. מאוד הערכת את האופן שבו קיבלת את בני הזוג שלנו אל חיק משפחתנו - הילה, פינבר, זיו ומור. כשהנכדים נולדו הפכת לסבתא שכל כך משקיעה. איתן ואביטל שלנו גדלו בסן פרנסיסקו ולמרות המרחק הגדול, השתדלת תמיד לקרב אותנו. למדת אנגלית כדי שיהיה לך קל יותר לתקשר עם הנכדים באמריקה. מעולם לא שכחת אף יום הולדת. ואת ואבא עשיתם אינספור נסיעות אלינו, שכידוע הם מסעות לא קלים.

גם בבית שלנו בסן פרנסיסקו נוכחותך מורגשת. הוא מקושט בהרבה חפצי נוי ואמנות שיצרת בטוב טעם ובכשרון. יותר מכול אני מברכת על הזכות להיות הבת שלך ושל אבא, ולחוות את הקשר המיוחד שלכם. היחד שלכם הקרין יופי ונועם, אהבה ואינטימיות, אמון, הערכה וכבוד הדדי. ביחד נהניתם ממה שלחיים יש להציע - בין אם זה טיולים והרפתקאות שונות בעולם, לבין הנאה ממתנות היום יום של החיים, כמו תמונה

יפה של זריחה ששלחת לי, או התמסרות לנכד שיושב בחיקך ומקשיב לסיפור שאת מספרת. בשנים האחרונות גם התווסף לזה פרויקט בניית הבית החדש. בביקור האחרון אמרת שזה היה כמו "ירח דבש שני" עבורכם וכל כך שמחת שהתברכת בחוויה הזו. בהתמודדות עם המחלה, אבא טיפל בך במסירות רבה, בסבלנות, קשוב אלייך, מסיע לאן שרק צריך, ונותן לך שקט כשהיית צריכה זמן לעצמך. אני כל כך מצטערת שהמחלה הארורה הזו התנפלה עלייך, ועל הסבל שאת עוברת ואבא אתך. את מדהימה ביכולת שלך לגייס כוחות פעם אחר פעם, להתמודד באומץ, בכנות, וביכולת שלך להיעזר באחרים סביבך. המון המון תודה על כל מה שהיית והנך עבורי ועבורנו. באהבה רבה! עירית

כתבה הדס

אימא אהובה, אני רוצה להגיד לך תודה. תודה על האימא שהיית: אימא חמה ומחבקת, שאפשר להגיד לה הכול, שיחד עם אבא, גם בחינוך המשותף, נתת לנו הרגשה של בית. תודה שגיבית ועודדת גם כשלא תמיד היינו "כמו כולם". תודה על השיחות הארוכות שניהלנו על כל נושא שבעולם, על כך שתמיד הקשבת וקיבלת. תודה על הסבתא שהיית: כל כך גאה ומאושרת בנכדייך. כל עוד היית בריאה לקחת חלק פעיל בגידולם – פעם בשבוע מגיעה לבד או עם אבא לאסוף מהגנים. בשבתות תמיד חיכיתם להם עם פעילויות מרגשות, בישלת את האוכל שהם הכי אוהבים, קנית את המתנות הכי שוות. גם כשחלית המשכת להיות משמעותית בחייהם. מתעניינת, משוחחת אתם, מספרת סיפור או משחקת משחק קלפים. מיעצת לי בענייני חינוך. היית להם סבתא קרובה ואהובה. תודה על האדם שהיית: את מהווה לי מופת והשראה. אישה שכל הזמן שואפת להתפתח, ללמוד ולחוות, לגלות בעצמה כוחות וכישרונות חדשים. כל תפקיד שמלאת היה בשבילך שליחות של עזרה לאנשים, ואותו מילאת באהבה, בחכמה וברגישות. נגעת בכל כך הרבה אנשים ובכל אחד ראית את האדם, את הטוב. תמיד הקפת את עצמך ביופי – יפי הגינות שטיפחת, יפי האמנות, השירה, הבגדים המוקפדים שלבשת, היצירות שלך שממלאות את ביתכם היפה וגם את ביתי. תודה לך אימא על החלק הגדול שאת ממלאת בחיי. הדס

כתב מתן

אמא, אמרו לי לנסות לזכור אותך כמו שהיית לפני המחלה, אבל אני הולך לזכור הכול. עד הרגע האחרון והנשימה האחרונה. בימים האחרונים הסתכלתי עלייך המון, שוכבת במיטה בעיניים עצומות, מותשת, אבל לא משגב. כמה היה לך קשה או כואב, עדיין תמיד ראיתי את אמא שלי, את אותה אמא בדיוק שהכרתי, עם הלב הכי רחב ופתוח שיכול להיות לבנאדם. אני מנסה לכעוס על היקום, על אלוהים, לא יודע אפילו על מי, אבל תכל'ס אני לא מצליח. כי אני יודע שזכיתי שתהיה לי האמא הכי טובה שיכולה להיות. אמא, הייתה השמש של המשפחה שלנו, זו שמחברת בין כולם והיא פשוט לא יכלה לעזוב פה לפני שהיא הרגישה שאנחנו מספיק קרובים כדי להסתדר בלעדיה. בשיר "מתנות" של אביתר בנאי, הוא אומר: "סולם זהב בקצה של בור, הגוף יש לו סוף, לנשמה אין סוף אין לה סוף". ואני יודע שזה נכון, בדיוק באותה ודאות שאני יודע שהשמש תזרח מחר בבוקר. היום אנחנו נפרדים מהגוף שלך אמא ומהנוכחות הפיזית שלך בעולם שלנו, אבל הנשמה שלך איתנו לתמיד. לפני כמה ימים קבעתי עם אימא שכשהיא תגיע לעולם הבא, או

מה שזה לא יהיה, שקורה לנו אחרי המוות, אז שתעשה לי איזה סימן משם. איזה רמז שיגיד לי: הנה צדקת, זה באמת לא הסוף. זהו, אז אני מזהיר את כל הסובבים אותי, שמעכשיו בכל פעם שאני אקבל חשמל סטאטי, או שציפור תחרבן לי על הראש, אני הולך להתחיל לחפור לכם על זה, שזו אמא מדברת איתי מהעולם הבא. מבקשת שאני אחליף כבר את הטלפון או שואלת אם אני צריך כסף. להתראות אמא, היית משהו טוב

בעולם ואת אצלי בלב עד שניפגש שוב
מתן

כתבה הנכדה אביטל דיילי

סבתא שלי שוכבת על ערש דווי וכל מה שהיא רוצה זה לרקוד - לתת לקול חרוק דרך כל עצמותיה, לגופה ליצור מוזיקה שממלאת את השקט של חדר בית החולים, למחוק את הצפופים וחריקת המרצפות ופשוט לחיות את החיים. סבתא שלי שוכבת על ערש דווי וכל מה שהיא רוצה זה לשיר - לתת למילים ליפול מפיה ולמשפחתה לתפוס אותן, לתלות אותן על עצים כאילו היו קישוטים, כדי לקשט את העולם עם סוג מסוים של שמחה שיש רק לסבתא שלי. סבתא שלי שוכבת על ערש דווי וכל מה שהיא רוצה לעשות זה לכתוב - המילים נופלות בחופשיות מן העט שלה, ממלאות כל נייר בתבונתה, יוצרות חיים באמצעות סיפור, נותנות סוף טוב לכל דבר, רק מפני שהיא יכולה. סבתא שלי שוכבת על ערש דווי וכל מה שהיא רוצה לעשות זה לצייר - להוסיף משמעות לכל ציור, להוסיף מרקם לכל אדם שהיא נתקלת בו, ולשמר כל רגע שהוא טוב מכדי להיות אמיתי. לשים את הדברים בפרספקטיבה למי שלא יכול לראות אותה.

סבתא שלי שוכבת על ערש דווי וכל מה שהיא רוצה זה לאהוב - לומר לך כמה היא אוהבת את האף העקלקל שלך עד שתתחילי לאהוב אותו גם את. למעוך את צלעותיך בחיבוק מוחץ, לצייר לך תמונות של העיניים שלה כדי להזכיר לך שהיא תמיד שומרת עליך, לקפל אלפי ציפורים מנייר כדי שתוכלי לבקש משאלה.

סבתא שלי שוכבת על ערש דווי וכל מה שהיא רוצה זה לחיות - להעמיד פנים שהיא שוב צעירה ומאוהבת, לדמיין את עצמה כשהיא קורעת את הסרט בסוף המרתון שמעולם לא הצליחה לרוץ, לחיות מחדש את יום החתונה שלה ואת היום בו גילתה כי התינוק הראשון שלה יהיה בן.

סבתא שלי שוכבת על ערש דווי וכל מה שאני רוצה זה שהיא תירפא - שתמצא את הכוחות בתוכה לעבור את הזמנים הקשים. אבל התרופה החלישה אותה - הקשתה עליה למצוא עוד כוחות. עמעמה את מה שנראה כמו אורה הנצחי. אבל אולי, אם אני אתפלל מספיק חזק לכל אלוהים שאני מכירה, אולי אם אתרחץ במים קדושים, אנשק כל מזוזה שנקראת בדרכי, ואתפלל חמש פעמים ביום היא תהיה בסדר. כי סבתא שלי ראויה להמשיך להיות.

אביטל בתם של עירית ופינבר, בת 13

כתבה רחלה פאר

חגית יקירתי, תמו ימי חיך, תמו ימי סבלך ואני עמדתי מנגד. טיול קצר בחו"ל. כמה שמחת שסיפרתי לך על נסיעה זו, כפי שתמיד ידעת לשמוח איתי על כל דבר טוב שקרה לי. כמה שמת לב לכל בגד ולא תמיד יכולתי לעזור. ובשעה זו, שאת בדרכך האחרונה להיטמן באדמת בית אלפא שכל כך אהבת, אני בדרכי לחדש שקנתי, או לכל דבר חדש אצלנו בבית. תמיד ידעת לפרגן, וגם אם הייתה ביקורת, היא תמיד

הייתה ברוח טובה ובל' להעליב. איך אפשר לסכם כמעט חמישים שנות שכנות וחברות מופלאות? יחד גרנו בשיכון העולים, שם נולדו ילדינו - הדס שלך, מאיה שלי, ולבסוף מתן שלך - ויחד גידלנו אותם, בילינו איתם וטיילנו איתם, והכול תמיד בשמחה ובכיף.

אחר כך עברנו לשיכון החדש והחיים והחברות זרמו להם על מי מנוחות. אני זוכרת מריבות של שכנים ואם היו תמיד הסתיימו בטוב וללא שום משקעים. חגית יקרה, את היית לי לסלע תומך לכל אורך השנים האלה. דלת ביתך תמיד הייתה פתוחה, אפשר היה לבוא ולפרוק את הלב, אפשר היה לבכות וגם סתם לדבר, ואת תמיד הקשבת, תמיד נתת עצה טובה והינחת יד חזקה, תומכת ואוהבת על הכתף. השנים עברו להן, הילדים עזבו את הבית, כל אחד לדרכו, ואנו יצאנו לפנסיה והמשכנו לבלות ביחד, לטייל ביחד וליהנות ביחד. ואני תמיד ידעתי שמאחורי הדלת יש מישהי המוכנה תמיד ובכל שעה לתת יד אוהבת ומחזקת. והנה לפתע, בלי שום אזהרה מוקדמת, קראת לי ערב אחד לביתך וסיפרת לי על המחלה הארורה שנפלה עלייך. אני זוכרת את השוק שקיבלתי ואפילו לא היה לי מה להגיד. יצאתי ממך לביתי והרגשתי מפורקת לגמרי. אז החל מסע היסורים שלך. התקופה הראשונה הייתה קשה ביותר, מפעם לפעם קראת לי לביתך, כדי שאבוא פשוט לשבת וללטף אותך. אבל את, ובעזרתו הנהדרת של יונתן אישך, עברת את התקופה הזאת ונדמה היה שהכול חוזר לקדמותו. חזרת לצאת מהבית, השתתפת באופן פעיל ביותר בוועדה של צוות "חמשבעים" ולקחת על עצמך את אירגון "ערבי התרבות" שלנו. וגם לחוץ לארץ נסעת עם יונתן, פעם לבד ופעם היינו יחד בטיול לגיאורגיה, ואני זוכרת את שמחתך הגדולה והנאתך בטיול מופלא זה. ושוב באה נפילה גדולה, כאשר הסתבר שהמחלה חזרה והרימה ראש. ושוב היו ימים קשים ואת לא וויתרת, הלכת לטיפולים שונים ולכל מי שרק יכול היה לעזור, ובעיקר הקמת את "הקבוצה שלנו" וקראת לה "בשביל הרוח". היינו קבוצה של בחורות שאספת סביבך וכל שבועיים היינו נפגשות, אם זה להרצאה מעניינת שהבאת לנו מפי אחת מחברותיך הטובות שבאו אלינו ברצון - כי חגית הזמינה - ואם זה לשיחת חברות מלב אל לב, כשאת בוחרת את נושא השיחה ואנו פותחות את ליבנו, ותמיד הרגשתי כמה טוב עושות לך פגישות אלו.

לפני חצי שנה עברתם לביתכם החדש, בית שבניתם יחד תוך כדי המחלה, כאשר יונתן הוא הכוח המניע ואת עוזרת לו מהבית. הגיע הרגע שעברתם אליו. ואני מודה שהיה זה בשבילי אחד הימים היותר קשים, אבל אתם הייתם מאושרים מביתכם החדש ועוד הספקתם להביא גנן, אשר הקים לכם גינה מקסימה ואת היית מאושרת. ואני הייתי שמחה ומאושרת בשבילכם. אחרי זמן שוב הרגשתי שאת מתחילה להיחלש, כבר קשתה עלייך היציאה מהבית, ואני באתי הרבה לבקרך וראיתי מהצד, בשקט ובכאב גדול, את דעיכתך. ושוב עמדתני מנגד ויכולתי רק לחבק ולנשק, ועוד לחבק - אבל לא יותר. ביום שבת בערב כאשר נכנסתי לביתך, ביקש אותי מתן לשבת לידך, ובעצם פשוט נשכבתי אתך במיטה, ראש ליד ראש, ליטפתי אותך ונישקתי אותך, וכאשר רציתי ללכת תפשת את ידי וביקשת עוד קצת.... חגית יקרה, אני מרגישה שזכיתי, פשוט זכיתי שתהיה לי חברה כמוך ועל כך תודה גדולה גדולה לך. ואני כבר מתגעגעת כל כך.

נוחי לך בשלום ותשמרי עלי מלמעלה. ועוד מילה טובה למשפחתך היקרה - כולנו, חבריך והשכנים מהשכונה, הבטנו בכם באהבה ובהערצה על טיפולכם המסור באימא. היא באמת סמכה עליכם כאשר אתם לצידה, ובמיוחד יונתן, בדרכו השקטה והטובה, דאג לכל צרכיך, ואתם הילדים, בדרככם, עזרתם לו. היו חזקים ומלוכדים, ואנחנו נמשיך לעזור ולתת יד. באהבה אין קץ. רחלה פאר

כתבה רבקה גולדנברג

קשה הפרידה ממך חגית. היית בשבילי מורת דרך, בתכונותיך המיוחדות, בצניעות ובאצילות שקרנו ממך, בידיעת נפש האדם, ברצון לנתינה ותמיכה. היו בך שקט, תבונה, נגישות וחמלה. הושטת יד לכל הנזקק

לעידוד ותמיכה. הייתה לי תחושה, שתמיד אפשר לסמוך עלייך, לפנות אלייך ולקבל עצה טובה מועילה, וזה גרם לאנשים להרגיש לידך נינוחות ושלווה. היו בך יכולות של ראייה מעמיקה, חודרת ומבחינה, היודעת לתת את התשובה הנכונה עם רגישות אנושית נדירה. היו בך עדינות והתחשבות, שהרנינו את הנשמה. שימשת מופת ודוגמה ביכולת הקבלה. צעדת בדרכך המיוחדת, זקפת ראש מול כל אתגר ומשימה, צעדת בבטחה גם כשפגעה בך המחלה. לקחת נשימה עמוקה והתמודדת בדרך מעוררת השראה. נאבקת, היישרת מבט מול כל אתגר ומשימה. לקחת נשימה עמוקה, הלכת בדרך חתחתים כואבת, פוצעת וכל כך קשה. ואני אותך כל כך מעריצה ומכבדת. כל כך עצובה, על שלא אוכל יותר לחבק אותך ולהרגיש את הטוב הנפלא הזה שהיה בך. את תהיי לי כל כך חסרה. אך בתוך הצער, אני מרגישה את הטוב שלך את צילי' מנגינת חייך, ההרמונית המופלאה, שמותירים אחרייך מסר של תקווה. אוהב אותך תמיד חגית יקרה. נוחי על משכבך בשלווה. רבקה גולדנברג

כתבה זיוה עורי

חגית יקרה באתי להיפרד ממך ואיני מאמינה. רציתי להודות לך על היחד שלנו שבו הרגשתי תמיד את הקשב המקצועי שלך, כאשר מילה היא מילה, נקייה ומדויקת. בילינו יחד בלימודים, בימי עיון, בניתוח אבחונים, בהתלבטויות משותפות עם המון אחריות הרובצת על כתפינו. ובהמשך ביצירת מנדלות – חגיגה לנפש. סמכתי עלייך מאוד, נעמתי לי בכל מפגש. תמיד ידעתי שאת הכתובת כאשר אני מתלבטת, כי עבודה עם ילדים זוהי אחריות רבה והתלבטויות משותפות המפרות את החשיבה, וממך קבלתי תשובות אשר עזרו לי והנחו אותי בעבודתי. חגיתי, כך קראתי לך – קשה לי הפרידה ממך ומכל מה שהיית עבורי ועבור כולנו. כל כך תחסרי לי ולחברה הקיבוצית שלנו. ואם יש בי נחמה, היא, שהעבודה המשותפת שלנו תמשיך לבעבע בי ובכל אשר אעשה. תמיד את תהיי איתי ותמשיכי לתמוך. אהבת צמחים ופרחים, ילדים ואנשים. היום כולם באו להיפרד ממך, כאן למרגלות הגלבוע, כאשר הגלבוע כבר מצהיב. נוחי בשלווה באדמה שכה אהבת. זיוה עורי